

„A pap a hit tanúja, az örömhír misszionáriusa,
 a remény prófétája, Isten egyházának építője,
 Isten népének pásztora, az árvák és a
 védtelenek oltalmazója, a rászorulók védelmezője,
 a szenvedők vigasztalója, a lelkek atyja,
 mindenkinek bizalmasa, tanácsadója, vezetője
 és barátja.”
 (VI. Pál pápa)

Dr. Lékai László bíboros, prímás, érsek urat
 aranymiséje alkalmából tisztelettel köszöntik

a Vigilia munkatársai és olvasói

Képzőművészet

Molnár C. Pál egyházművészetéről

Molnár C. Pálnak – ha talán meglepően hangzik is, az egyházművészet terén úttörő szerep jutott. A hazai katolikus papság és a közvélemény ízlése általában megragadt a barokknál, számára az attól eltérő ízlésben fogant oltárkép, falkép, stációsorozat nem igen jöhetett számításba. Molnár nemzedéke túljutott már nemcsak a barokkon, hanem mindazon, ami utána következett, túl a posztimpresszionizmuson és a különféle mestersegesen kiagyalt modernista irányzatokon. Renoirt, Monet-t, Cézanne-t nem lehetett ismételni. Kialakult egy olyan helyzet, amely erősen hasonlított a francia forradalom utáni festőnemzedék elé meredő válsághoz: „újra ki kellett találni a festészetet” – ahogy Molnár írja. Ekkor jött a klasszicizmus és a romantika. Nos, Molnáréknak is új eszmény után kellett nézniök. Ősök után, akiket modernizálhatnak, azaz akikben megtalálják igazolásukat. Ezt tette a Nyugat minden jelentős költője (Ady, Babits, Tóth Árpád stb.) is. Ki az északiakhoz menekült, ki a déliekhez, Molnár az utóbbiakhoz (Párizson át!). A reneszánsz ún. primitívjeinél állapodott meg. Átmenetileg. Mindez idehaza merőben újszerűnek hatott. A közönség már kezdett megbarátkozni ily fölfogásban készült képeivel, de az egyháziak mereven elzárkóztak előle. (A frivol Molnár és az oltárképek – hogyan illenek ezek össze?) Tíz évig kellett küzdenie, míg az első oltárképre megkapta a megbízást. Az-